

Zenészlét koncertképeken

Tóth Hajnal

KRÓNIKA

Szegedi Éva második egyéni fotókiállítása a koncertek varázslatos, vagány világába hív kalandozásra, egy-egy szép pillanat, emlék, zenei élmény felidézésére. A főszerepben zenészek, énekesek láthatók, akik átadják magukat egy magával ragadó, életre szóló szenvedélynek: a Zenének. Merthogy a zene örömet ad, és mentsvárat jelent, felvillanyoz és lecsöndesít, vigaszt nyújt, amikor bánat gyötör, amikor gyászolunk, máskor meg kiszakít a mindennapok szürkeségéből, mókuskerékéből, felszabadít és körülölel. Fantasztikus energiák, csuda dolgok rejlenek a zenében. Minden jó muzsika ilyen, legyen az rock, blues, jazz,

népzene, klasszikus satöbbi. A zene sodró lendülete, dinamikája, ereje, nagyszerűsége tükröződik a fényképeken látható mozzanatokon, erről árulkodnak az arckifejezések, mozdulatok, tekintetek.

Szegedi Éva azt vallja: a „sztárok” közöttünk élnek, csak figyelni kell, nyitott lélekkel járni-kelni. A „régimotorosok”, nagy nevek, ismert művészek munkássága mellett Éva hangsúlyt helyez a fiatal, pályakezdő zenészek koncertjeire, hiszen a feltörekvő, kitartóan és önfeláldozón alkotó énekesek, együttesek is megérdemlik a figyelmet. A tehetség nem rőffel mérhető, hanem gitárosok esetében netán

Fotó: Szegedi Éva

Hangulatkép Az élet ritmusa vernisszázsáról

Szegedi Éva, a koncertfotók alkotója

riffel, de a lényeg úgyis az, amit a szívünk súg. A sztárság jó értelemben véve nem talmi csillogást jelent, hanem csillaghoz méltó igazi ragyogást, ami a lélekből fakad. Szegedi Éva ezekre a megélt és átélt pillanatokra, érzésekre fókuszál, ezekre a hangulatokra rezonál.

Cristina Nemerovschi így ír *Rocksztár* című regényében: „Vannak mű-

vészek, akiket sosem lehet elfelejteni. (...) Művészek, akik a lelkünkbe vájják egyéniségüket és alkotásukat, és végérvényesen megváltoztatnak minket, mi pedig tudjuk, hogy nekik köszönhetően vagy miattuk változtunk meg. Utána pedig már nem tudjuk elfelejteni vagy magunkból kitépni őket. Örökre bennünk maradnak.” Éva fotográfiai megörökített momentumok. Számára a koncertfotózás kihívás. Megfogalmazása szerint „egy-egy koncertfotózás során ihletet adhat minden: a színpadkép, a gyönyörű gitárok, dobok, a hangszerek változatossága, a zenészek öltözéke, a fénytechnika különleges effektjei, ám legfőképp azok az emberi pillanatok, amelyek a zenészek, énekesek részéről jönnek, amikor teljesen beleélik magukat a zenébe, flow-ba kerülnek, és ettől olyan igazi és őszinte minden”.

A kiállítás címe – *Koncertfotók – Az élet ritmusa* – kifejezi mindazt, amit a zene adhat, hiszen megtaláljuk benne az életörömet és éltető erőt, a szívünk is ritmusra dobban. A *Rocksztár* című

Csoportkép zenészekkel, énekesekkel, akik felléptek a tárlatnyitón

Fotó: Kósa Éva

Mészáros Varga Erzsébet (Mandy), a Slash-Light Kulturális-Művészeti Egyesület elnöke, Tóth Hajnal és Szegedi Éva

regényben pedig ez olvasható: „a zene a mi saját ritmusunk, ebben a ritmusban lélegzünk, ebben csörgedezik a vérünk”.

A tárlat koncepciójában fontos szempont volt az, hogy minél több előadó szerepeljen a képeken. Több ezer koncertfotó összegyűlt, és ez a mostani válogatás sokszínű, sokarcú keresztmetszetet nyújt az utóbbi évek zenei életéről szűkebb pátriánkban. A kiállításon látható alkotások Éva számára a legkedvesebbek a sok-sok koncertkép, portré közül.

A fényképeket nézegetve szinte fülünkben halljuk a gitárriffeket, dübörögnek a dobok, szól egy füstös blues, az ég felé szárnyal valamelyik operaária. Van olyan zenész, aki mindig lázad, pimasz szövegeket zenésít meg, van, aki egy József Attila-versben találja meg a csodás zenét, van, aki réges-régi dallamokkal, klezmerrel, népzenevel kápráztat el, van, aki töprengő, mélabús, van, aki dühös a világra, és van, aki

derűs. Ahogy egy hajdani sanzonban éneklük: „A muzsikusnak dalból van a lelke”. Egy-egy dal egyenest a lelkünkhöz szól, belső szabadságot ad. A zenében feloldódva talán könnyebben szembenézünk a gondokkal-bajokkal.

Végül ugyancsak egy Cristina Nemerovschi-idézettel zárnam e gondolatsort: „nem a világot kell megpróbálni megváltoztatni, hanem a körülöttünk lévő apró oázisokat. (...) mindegyikünk kapott egy kis darabot a világból, ahová le kell tennünk a névjegyünket. Az a minket körülvevő kis oázis a mi felelősségünk. A nagyvilág pedig azokkal az oázisokkal együtt változik meg.” Kívánok hát még sok ilyen oázist, mint ez a tárlat és az elkövetkező koncertek sora!

(Elhangzott a *Koncertfotók* – *Az élet ritmusa* című kiállítás nyitóünnepségén, január 15-én, a nagyvárad Szakszervezetek Művelődési Házában)